

шно нѣщо, каквото е слянцето, може да тѣгли камъ себѣ си нашата мѣничка земица: тя е за него така сжщо мѣничка, каквото е едно топче хлѣбъ за земята, Та то и двайсетъ такива тѣла, каквато е земята може да притѣгли камъ себѣ си и да ги удържи. И така, на нашата земя не трѣбать ни слонове, ни костенурки, ни китъ-риби; тя са държи и безъ тѣхъ. Слава тебѣ, господи, яко сподобилъ мя еси познати дѣла твои.

ЗА СИНИЙТО НЕБЕ.

Когато упиешъ единъ ботушъ, то ще упиешъ и два и три. Така сжщо и азъ: когато си свършихъ работата съ земята, то поискахъ да узная и какво е и що е това синието небе. Азъ веке знахъ, че то не е ни шапка, ни вършиникъ, ни захлупакъ; а нѣкакъ си прилича на мехуръ, въ когото вътре са тжркаля земята, като грахово зърно, или на човаль, въ когото земята е вътре, като зелка, и намира са тя на срѣдата; ала са не докача до човальтъ ни отъ една страна. И достигнахъ азъ съ умътъ си до това, че небето никаде са не докача съ земята, защото ако то на кое и да е мѣсто би са докачало, то нѣкои люде щѣха да отидатъ и да видатъ това мѣсто; а то никога не е било, не ще и да бжде. А още и това: ако да бѣше са докачало небето съ зе-